

Βου(κώλο)ς

Μανώλης

Μεσηο...

Γύρω-Γύρω

Ποιο

ΒΟΥΚΩΛΟΣ

Φοιτητικό περιοδικό:

Μια ευγενική χορηγία του Ομίλου Λογοτεχνίας παν. Κύπρου

THEY POOP,

I SCOOP.

*We dance round in a ring and suppose
But the secret sits in the middle and knows*

Η ώρα μαλακίζεται. Βρήκε τα κομμάτια του waits στο playlist και σκάλωσε. Γράφω για το περιοδικό, μπορεί να'ναι και το τελευταίο εισαγωγικό, μα δεν παίρνω κι όρκο. Θυμάμαι την πλατεία-όταν βρίσκεσαι σε πόλεις-μπουρδέλα θυμάσαι που και που μετά τα τρένα και τα λεωφορεία κάτι μικρό κι αναρωτιέσαι συχνά πυκνά τι να γίνεται σε κείνο το μέρος -ανάσα, αν βρήκαν ρε παιδί μου κώλους ανέμελους τα παγκάκια, αν βρήκαν τις φωνές τους οι δρόμοι, μουσικές τα προαύλια, αν έκανε πίσω το αφεντικό, αν ο μανώλης είναι ακόμα 'τρομοκράτης', αν έχασε το κλαδί του, το παιδί του, την γκραβούρα του. Τραγουδάνε τον τελευταίο καιρό -έχει πέσει πολλή βαβούρα- γύρω γύρω όλοι στη μέση ο μανώλης, σαν μωρά παιδιά για τον ένα και για τον άλλο που γυροφέρνει την πλατεία. Μα το μυστικό κάθεται στη μέση και ξέρει και πια μου φαίνεται να δαχτυλοδείχνει την σιωπή. Η αλήθεια, δεν ξέρουμε να το βουλώνουμε σ'αυτό τον τόπο-όσοι ξέρουν να μιλάνε δε ξέρουν και να βγάλουν τον σκασμό μέσα μέσα. Για όσους φοιτητές δεν έχουν καταλάβει τίποτε μέχρι τώρα, πρέπει να διευκρινίσω-αναφέρομαι στην παλιά λευκωσία και στην πλατεία φανερωμένης. Οι 'ιθύνοντες' έκριναν πως θα ταν καλό να

αφιερώσουμε, ανάμεσα σε άλλα, τούτο το τεύχος στην παλιά πόλη, στην 'πλατεία του μανώλη' και στα τελευταία γεγονότα που αφορούν όχι μόνο την εντός των τειχών λευκωσία μα και την εκτός των τειχών. Δεν ξέρω εν τέλει κατά πόσον ωφελεί. Εδωπέρα, προσωπικές γραφές κατατίθενται, με βασικό κριτήριο την άρνηση για μια εύκολη ανάγνωση και πίστη στα πράματα. Στην πλατεία του Μανώλη λουπόν, η οποία πήρε τ'όνομά της από το δέντρο της ή από τον μανώλη στους τρομοκράτες του άσιμου, τα πράματα γίνονται και λέγονται μ'ένα τρόπο ρευστό και προχωρημένο-είναι η πλατεία που χωράει τις ποδηλατοπορείες, την διάδραση ανάμεσα στο συνηθισμένο και το διαφορετικό, την χαλαρή κουβεντούλα, την υπαίθρια διασκέδαση, την άρνηση στον κανόνα-όσο γίνεται- και πάλι, τίποτε από όλα αυτά. Τον τελευταίο καιρό τσακώθηκαν πολλοί για κείνη την πλατεία κι ο λόγος ίσως να'ναι κι οι δομές μας, που μας ωθούν συχνά πυκνά να λειτουργούμε μέσα σε κάστες κι ομάδες με κριτήρια, που οργανώνουν γεωγραφικά τα πεδία δράσης τους. Ωστόσο, έχω την αίσθηση ότι τελικά θα νικήσει η επικράτεια του μπες βγες, ας μην ανάγουμε το θέμα σε διεκδίκηση εδάφους, η διάδραση και η υπεράσπιση του ελευθεριακού λόγου θα λαμβάνει χώρα παντού κι ειδικά σε κείνο τον χώρο στον οποίο μικροί και μεγάλοι, έτσι κι αλλιώς κρεμάσανε τα όνειρά τους στα κλαδιά ενός δέντρου και γυρνάνε γύρω γύρω όλοι. Η πλατεία πια έγινε ερωτεύσιμη διότι διαδρά και διαλέγεται, κι αυτή, πιο γενικά, είναι η ομορφιά της παλιάς πόλης, ο σαρκασμός της μπροστά στους μονολόγους της 'κεντρώας' λευκωσίας. Δεν θα αναλωθώ άλλο με λέξεις, κάντε μια γύρα από κει και τα ξαναλέμε. Νοέμβρης μήνας ταξιδεύει, κλείνουμε κι ένα χρόνο κυκλοφορίας του περιοδικού, ~~μη χέσω~~. Καλές αναγνώσεις των δρόμων και των 'φυσικών' πραγμάτων.

Χέλεν.

Το μυθιστόρημα των δρόμων και η λογοκρισία του-παλιά λευκωσία και καταστολή

Τον τελευταίο καιρό, η περιοχή της παλιάς λευκωσίας έχει γίνει πεδίο σύγκρουσης' ανάμεσα στο καθεστώς και τους πολίτες. Οι φορείς εξουσίας και συμφερόντων ακολουθούν την τακτική του 'ήρθαν τ'αγρια να διώξουν τα ήμερα' προκειμένου να εκκαθαριστεί η περιοχή από τα 'αντιφρονούντα' στοιχεία και να καταστεί ομαλή η διείσδυση του κεφαλαίου, γεγονός που μακροπρόθεσμα θα καθορίσει τον ίδιο τον χαρακτήρα της πόλης.

Η δημαρχία Λευκωσίας αντιμετωπίζει την παλιά πόλη όπως περίπου την έχει στο μυαλό της η πλειοψηφία των κατοίκων Λευκωσίας-καταφύγιο των μεταναστών, χώρος δράσης των απροσάρμοστων και ασφαλώς, ένα κομμάτι της πόλης που με τη βοήθεια της αστυνομίας και των μέσων κρατικής καταστολής θα μπορούσε στο άμεσο μέλλον να εξελιχθεί σε κάτι ανάλογο της...**μακαριακής** αιμοβόρας περιοχής.

Οι περισσότεροι από μας, δεν ξέρουν τι γίνεται με τα έργα στην πλατεία ελευθερίας, η δε διπολική φύση της κοινωνικής μας γεωγραφίας υπαγορεύει στους περισσότερους πολίτες της μικρόπολης, να αδιαφορούν για τα τεκταινόμενα στην παλιά πόλη, η οποία σημειωτέον, τα

τελευταία χρόνια, με την διάνοιξη των οδοφραγμάτων και τη ρευστότητα των ρηματικών διαδικασιών, άρχισε να γίνεται πόλος έλξης για τους πολίτες και να εντάσσεται στην περιοχή του 'κέντρου' φιλοξενώντας πρωτοπορίες, ομάδες εναλλακτικής ενημέρωσης, εκδηλώσεις, συζητήσεις και διαδράσεις ανάλογες του βεληνεκούς άλλων πόλεων του κόσμου που προσπαθούν να ξεπεράσουν το εθνικιστικό παρελθόν τους μέσα από την έννοια της διάδρασης.

Η παλιά πόλη τώρα πια φιλοξενεί ιδέες, οι οποίες προβάλλουν ως οι πλέον ρεαλιστικές και σύγχρονες λύσεις απέναντι σε προβλήματα, για τα οποία οι φορείς εξουσίας παλινωδούν -εκπαίδευση, στρατός, κυπριακό πρόβλημα, κρατική καταστολή, πολυπολιτισμικότητα, ρατσισμός, κοινωνική ανισότητα, πολιτιστική δράση-προκαλώντας αναπόφευκτα την αντίδραση του πλειοψηφικού κέντρου, το οποίο προσπαθεί με την αστυνόμευση της περιοχής **και όχι μόνο** να καταστείλει την δράση εκείνη εντός και εκτός της παλιάς πόλης, που επιδιώκει στην πρόοδο του 'συνόλου' και όχι μόνο ορισμένων καστών που καθοδηγούν το λάιφστάιλ της μεσαίας τάξης, προκειμένου να διαγωνίζεται η υφιστάμενη κοινωνική κατάσταση.

Ωστόσο, η έντονη παρουσία της αστυνομίας στον χώρο της παλιάς λευκωσίας μπορεί να γυρίσει μπούμερανγκ στους ίδιους τους φορείς άσκησης εξουσίας-ένα από τα αποτελέσματα αυτής της περαιτέρω αστυνόμευσης το βιώσαμε το περασμένο σάββατο σε ένα από τα πολλά street parties που λαμβάνουν χώρα στην πλατεία φανερωμένης, με την άσκηση βίας σε οχτώ νεαρές και νεαρούς θαμώνες του πάρτυ και την τελική τους σύλληψη.

Υποθέτω, κανείς από τους φορείς που εμπλέκονται δεν θέλει να παραδεχτεί ότι η παρουσία των αστυνομικών στην εν λόγω περιοχή και η άσκηση βίας απέναντι στους νεαρούς ήταν στοχευμένη και τροφοδοτείται από μια ευρύτερη ιδεολογική και πολιτική κατεύθυνση και

ασφαλώς τείνει να εξυπηρετήσει κάποια συγκεκριμένα οικονομικά συμφέροντα. Συνεπώς, μέσα στις επόμενες βδομάδες ενδέχεται να απολαύσουμε ακόμα μια παραποίηση της πραγματικότητας που θα μας στείλει ξανά σε παράλληλο σύμπαν πρόσληψης, βγάζοντας την αστυνομία λάδι, καθαρή και ξέξασπρη, τους νεαρούς, ενόχους, για τους αλφα χι ψι λόγους και η στερεοτυπική σκέψη του κύπριου πολίτη θα κληθεί ακόμα μια φορά να αφήσει στην άκρη την περιοχή της παλιάς πόλης-σαν να μην τον αφορά- και στο όνομα της ασφάλειάς του, η αστυνομία θα προσπαθήσει να ενισχύσει την παρουσία της παντού και να δικαιολογήσει τις πράξεις της.

Επειδή όμως, τα γεγονότα τρέχουν, οι κοινωνικές διαδικασίες είναι ρευστές και οι θεσμοί εξουσίας συνήθως ηλίθιοι μηχανισμοί που 'κόφκουν πίσω' που την ροή του χρόνου, πρέπει να επισημανθεί, ότι η παλιά πόλη δεν είναι η ίδια όπως ήταν πριν μερικά χρόνια και η αντίσταση των πολιτών απέναντι στην εξουσία δεν βρίσκεται πλέον σε μηδαμινά επίπεδα-είδαμε την αντίδραση της αλέρτ απέναντι στην αθώωση των δέκα, διαβάσαμε και τις καταγγελίες που υπέβαλε προχτές η καθηγήτρια αγγλικών και μητέρα μιας κοπέλας, κατά της οποίας ασκήθηκε βία το περασμένο σάββατο από συγκεκριμένο αστυνομικό.

Υπάρχουν ασφαλώς, συμφέροντα, ωστόσο, η κατοχύρωσή τους ορίζεται πάντα από το μέγεθος της κάθε επικράτειας και στην παλιά πόλη, δεν υπάρχουν ισχυρές επικράτειες υποκειμενοποίησης που να επιβληθούν πάνω σε μειονοτικές επικράτειες. Στην παλιά πόλη ο αντιεξουσιαστικός λόγος είναι διάχυτος και πλέον δεν μπορεί να κατασταλεί καμιά 'αντιεξουσιαστική' δράση-θα προκαλέσει τεράστια αντίδραση από μέρους των πολιτών-που σημειωτέον προέρχονται από διάφορα κοινωνικά στρώματα και δεν ανήκουν σε κοινωνικές κάστες-γεγονός που προσκρούει στις προσδοκίες του κέντρου και των συμφερόντων.

Η συμπεριφορά της εξουσίας λοιπόν και η πολιτική που ακολουθεί το κράτος απέναντι στην ευαίσθητη περιοχή της παλιάς πόλης όχι μόνο κουράζει τους κατοίκους της αλλά τροφοδοτεί ένα κλίμα διάκρισης, στιγματισμού, περιθωριοποίησης του διαφορετικού και άμυνας απέναντι στο ανοίκειο, στο οποίο έχει ασκηθεί μεγάλη πολεμική από μέρους των θαμώνων της παλιάς πόλης και θα συνεχίσει να του ασκείται-διότι πρόκειται για κλίμα που τροφοδοτεί αρκετά από τα κοινωνικά μας προβλήματα και ασφαλώς, το περιβόητο 'εθνικό'.

Η αύξηση της καταστολής και της βίας, ειδικά από έναν θεσμό που θεωρείται κατά βάση εξουσιαστικός μόνο την ανάλογη αντίδραση μπορεί να προκαλέσει. Ο άνθρωπος που αντιδρά στην εξουσία θα συνεχίσει να αντιδρά με ακόμα δυναμικότερο τρόπο όσο αυτή η εξουσία κλιμακώνεται και του στερεί πράγματα που αυτός θεωρεί αυτονόητα και κατοχυρωμένα-η διασκέδασή του σε δημόσιους χώρους, η ελευθερία του λόγου του, η υπεράσπιση της σωματικής του ακεραιότητας, το ειρηνικό μέλλον που οραματίζεται.

Συνεπώς, καλά κάνουν οι φορείς και τα συμφέροντα να *κάτσουν την μάππα χαμαί* και όσο για την δημαρχία μας, να αφήσει πια τους πολίτες της πόλης, να ζήσουν με τον τρόπο που αποφάσισαν:

διαδραστικά, δικαιωματικά και με αξιοπρέπεια.

Χέλεν.

Για τη διεκδίκηση της πλατείας Φανερωμένης

Τούτο το κείμενο γράφεται με αφορμή την εψευσινή σύγκρουση μεταξύ της αστυνομίας τζιαι των νεαρών που οργανώνουν “πάρτυ δρόμου” στην Πλατεία της Φανερωμένης. Σκοπός του εν να αποτελέσει σημείο αναφοράς για ένα ευρύτερο πολιτικό προβληματισμό στα πλαίσια πάντα της κινηματικής δράσης, μετά τζιαι την μαζική συνέλευση εχτές. Που την μιαν έσει σκοπό την πληροφόρηση για την κατάσταση στη παλιά πόλη με επίκεντρο την Πλατεία Φανερωμένης τζιαι που την άλλη την ανάλυση των υφιστάμεων δυναμικών στα πλαίσια της στρατηγικής τζιαι της πολιτικής διεκδίκησης ελεύθερων δημόσιων χώρων.

Μετά τη διάλυση της κατάληψης “Το φανάρι του Διογένη” τον περασμένο Φεβράρη η Πλατεία Φανερωμένης εμετεξελίχτηκε σε κάποιου είδους υπαίθριο κοινωνικό κέντρο όπου συνάδονται διάφοροι νεαροί, κουβεντιάζουν, ακούν μουσική, πίνουν, χορεύουν, ερωτεύονται τζιαι διασκεδάζουν. Υπάρχει έντονος αντι-εξουσιαστικός αέρας στον χώρο που αναδεικνύεται τζιαι μέσα που τη σημειολογία των συνθημάτων, των αυτοκόλλητων τζιαι των γκραφφίτι στους τοίχους της περιοχής. Τους τελευταίους μήνες αυξήθηκε η κίνηση τες νύχτες στο “ανοιχτό στέκι” τζιαι εδιοργανώθηκαν μαζικά πάρτυ με την συμμετοχή 200 περίπου ατόμων. Οι πιο συνειδητοποιημένοι νεαροί αναπτύσσουν πολιτικό λόγο με τον οποίο εξηγούν:

“Διεκδικούμε μια από τις λίγες πλατείες που έχει η πόλη μας. Για να δημιουργήσουμε το δικό μας στέκι έξω από τα κέρδη τους, για να κτίσουμε σχέσεις μεταξύ μας. Σχέσεις που βασίζονται στον άνθρωπο και όχι στο χρήμα. Διεκδικούμε τη διασκέδαση μας. Την ελεύθερη διασκέδαση μας έξω από μπαρ και κλαμπ που κάποιος πρέπει να ξοδέψει μέχρι και 50 ευρώ τη νύχτα για την είσοδο και τα ποτά. Έξω από τα μαγαζιά αυτά όπου η κοινωνικοποίηση είναι μηδαμινή και ψεύτικη. Όπου σχεδόν τα πάντα είναι προκαθορισμένα και κάποιος πρέπει να είναι “ευπρεπής”, “καλοντυμένος”, “ευγενής” κτλ”.

Φασιστικά στοιχεία εν τω μεταξύ εμφανίζονται επίσης στην περιοχή τζιαι προσπαθούν να περάσουν τα δικά τους μηνύματα με ρατσιστικά συνθήματα τους τοίχους τζιαι με επιθέσεις τζιαι ξυλοδαρμούς σε θαμώνες του χώρου. Παράλληλα με τους φασίστες, η αστυνομία αύξησε την παρουσία της στην περιοχή στα πλαίσια της υλοποίησης του ευρύτερου σχεδίου για την εκδίωξη όσων “χαλούν” την εικόνα της παλιάς πόλης τζιαι της απόπειρας “εξωραϊσμού” της. Όσοι με την παρουσία τους ή τζιαι με την συμπεριφορά τους εν κολλούν στη νόρμα, είτε τούτοι εν μελαμψοί στο χρώμα, είτε τούτοι έχουν διαφορετική εμφάνιση, είτε είτε εν αποδέχονται το κυρίαρχο μοντέλο ζωής τζιαι αντιτίθενται έμπρακτα στην “ανάπλαση του κεφαλαίου” συνιστούν απειλή. Βέβαια όπως το εθέσαμε πριν 3 εφτομάες:

“Πιστεύουμε ότι η πραγματική απειλή για την εντός των τειχών πόλη είναι ο κίνδυνος οριστικής μετατροπής της σε ένα open mall με κέντρα διασκέδασης, αλυσίδες καταστημάτων, ακριβά εστιατόρια, must εκκλησίες για γάμους και δήθεν πολιτιστικά κέντρα (τα οποία λειτουργούν περισσότερο ως κράχτες μιας ελίτ πελατείας παρά ως πολιτιστικά φυτώρια).”

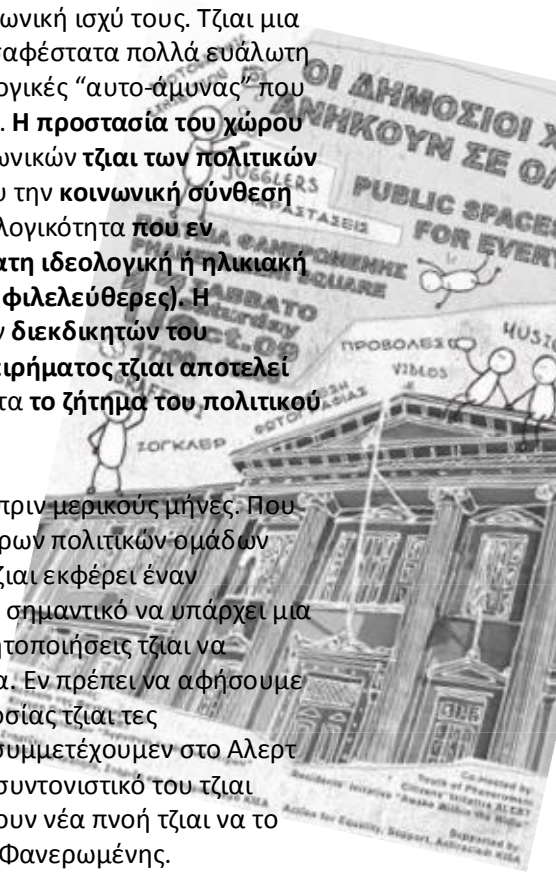
Το ζήτημα εν βαθύτατα ταξικό δαμέ παρότι ένεν επικεντρωμένο στον εργασιακό χώρο. Ταξικό όι με την οικονομική έννοια της εξαγωγής υπεραξίας ή με την κοινωνιολογική έννοια της συλλογικής κατηγοριοποίησης αλλά με την πολιτική σημασία του όρου που παραπέμπει στην συνολική τζιαι αδιάκοπη κοινωνική σύγκρουση. Δαμέ συγκρούεται η λογική του εμπορεύματος με την λογική της κοινωνικοποίησης, η λογική της εξατομίκευσης με την λογική της αλληλεγγύης, η πολιτική της καταστολής τζιαι η δυνατότητα της αντίστασης.

Ας δούμε όμως λίγες το πολιτικό περιεχόμενο της διεκδίκησης του δημόσιου χώρου. Όπως το θέτουν “Κάποιοι/ες από Μανώλη” :

“Η Πλατεία αυτή ανήκει σε ΟΛΟΥΣ. Είτε είμαστε Κύπριοι είτε είμαστε ξένοι. Είτε είμαστε γυναίκες είτε είμαστε άντρες. Είτε είμαστε έτσι είτε είμαστε αλλιώς. Κανένας δεν έχει ιδιοκτησιακό δικαίωμα στο χώρο αλλά όλοι έχουμε υποχρέωση ως προς την ασφάλεια μας εμάς και των γύρω μας. Επειδή θέλουμε να μεριμνήσουμε μόνοι μας για την ασφάλεια μας και να μην περιμένουμε από την αστυνομία που το μόνο που κάνει σε τελική ανάλυση είναι να τρομοκρατεί τον κόσμο. Να οργανωθούμε για να μπορούμε να αποκρούουμε όποιες επιθέσεις από φασίστες ή άλλους.”

Πώς οργανωνόμαστε όμως; Υπάρχει το μοντέλο των γενικών συνελεύσεων. Όμως στην πράξη όπως το έθεσε μια νεαρή χτες είναι ότι ο κόσμος μαζεύεται μετά την καταστολή, όχι πριν. Εν μέρει τούτον εν αναμενόμενον, όμως πολλά πράγματα θα εμπορούσαν να γίνουν. Κατ' αρχήν εν το ζήτημα της μαζικοποίησης ή της διεύρυνσης. Έσκει άλλην σημασία να έσκει 100 άτομα τζαι άλλην να έσκει 500 μια εκδήλωση σε μια δημόσια πλατεία. Ένεν απλά θέμα αριθμών, εν ουσιαστικά θέμα κοινωνικού μεγέθους. Η αυτο-προστασία των ακτιβιστών τζαι των χρηστών του δημόσιου χώρου ευρύτερα έσκει άμεση συνάρτηση με την κοινωνική ισχύ τους. Τζαι μια περιθωριοποιημένη “ιδεολογικά καθαρή” ομάδα 20-30 ατόμων εν σαφέστατα πολλά ευάλωτη τζαι εν μπορεί να προστατευτεί που κανενός είδους στρατιωτικές λογικές “αυτο-άμυνας” που τες δυνάμεις καταστολής του κράτους είτε που τους παρακρατικούς. Η προστασία του χώρου ένεν η λογική της φυσικής περιφρούρησης αλλά η λογική των κοινωνικών τζαι των πολιτικών συμμαχιών. Στο κάτω κάτω κάθε πολιτική δράση εξαρτάται τζαι που την κοινωνική σύνθεση της υπό δημιουργία συλλογικότητας. Έσκει άλλην βαρύτητα μια συλλογικότητα που εν πλουραλιστική ηλικιακά τζαι ιδεολογικά τζαι άλλην μια μονοκόμματα ιδεολογική ή ηλικιακή φράξια όποιες τζαι αν εν οι αναφορές της (Μαρξιστικές, αναρχικές, φιλελεύθερες). Η μαζικοποίηση του πολιτικού υποκειμένου, των συνειδητοποιημένων διεκδικητών του δημόσιου χώρου εν η βασική προϋπόθεση για την επιτυχία του εγχειρήματος τζαι αποτελεί μονόδρομο. Τζαι η μαζικοποίηση θέτει επιταχτικά τζαι αναπόφευκτα το ζήτημα του πολιτικού πλουραλισμού.

Το Αλερτ εδημιουργήθηκε που μιαν συνέλευση όπως την εψεσινή πριν μερικούς μήνες. Που τα τότε διατηρείται στην ζωή που ένα συντονιστικό που μέλη διαφόρων πολιτικών ομάδων τζαι ανένταχτων, μιαν επιτροπή που κάμνει ανοιχτές συνελεύσεις τζαι εκφέρει έναν εναλλαχτικό πολιτικό λόγο που καταφέρνει να μπαίνει στα ΜΜΕ. Εν σημαντικό να υπάρχει μια τέθκια χαλαρή οργανωτική δομή που να δια μιαν συνέχεια στις κινητοποιήσεις τζαι να λειτουργεί ως ένα δίκτυο για τα κοινωνικά τζαι πολιτικά δικαιώματα. Εν πρέπει να αφήσουμε την λογική του φραξιοτισμού, της επαναστατικής ρητορικής πλειοδοσίας τζαι τες αλληλοκατηγορίες του καπελλώματος να το διαλύσουν. Ως Φάλιες συμμετέχουμε στο Αλερτ που την αρκήν τζαι θεωρούμεν ότι πρέπει να εμπλακούν μέσα στο συντονιστικό του τζαι συνειδητοποιημένοι νεαροί που τον Μανώλη έτσι ώστε να του δώσουν νέα πνοή τζαι να το διασυνδέσουν άμεσα με το ανοιχτό κοινωνικό κέντρο στην Πλατεία Φανερωμένης. Τέλος οι πιο συνειδητοποιημένοι χρήστες του δημόσιου χώρου πρέπει να κάμουν τζαι στους υπόλοιπους να αντιληφτούν την λογική του σεβασμού των κατοίκων της γειτονιάς δηλαδή η μουσική να μεν εν πολλά δυνατή τζαι να σταματά η ώρα 12.00, να καθαρίζεται ο χώρος τζαι να μεν κατουρά ο κόσμος στις γωνιές. Τουαλέτες υπάρχουν τζαι στη Λήδρας, υπάρχουν τζαι πίσω που το σχολείο. Εν υπάρχει λόγος να διούμεν αφορμές να λαλούν κάποιοι ότι εν σεβούμαστε τον χώρο που χρησιμοποιούμεν.

Όσον για το ζήτημα της αποποινικοποίησης της χρήσης της κάνναβης θεωρούμε ότι αποτελεί δευτερεύον πολιτικό αίτημα. Πρώτα να εδραιώσουμε την ύπαρξη μας στο δημόσιο χώρο, να κτίσουμε μια εναλλαχτική πολιτική κουλτούρα τζιαι μετά να το συζητήσουμε τζιαι τούτον. Δαμέ κινδυνεύει να ποινικοποιηθεί η παρουσία μας στο χώρο, ας μεν αννοιζουμε άλλον μέττωπο. Εν τζιαι πρόωρο τζιαι δυνητικά επιζήμιο. Επειδή θα δώσουμε πάτημαν στην αστυνομία τζιαι στο κράτος ευρύτερα να μεταφέρει αλλού την συζήτηση, σε ένα νομικίστικο πλαίσιο της “αναγκαιότητας της πάταξης της παρανομίας” ξεγλιστρώντας την ουσία που εν το δικαίωμα μας να συναθροίζουμαστε στους δημόσιους χώρους.

Συντακτική ομάδα Φάλιες

*** ALERT: Ανακοίνωση για την εκδίκαση της έφεσης στην υπόθεση των 10**

Για μια κοινωνία χωρίς βασανιστές!

Τον περασμένο Μάρτιο γίναμε μάρτυρες της πρωτοφανούς συγκάλυψης και του ξεπλύματος της αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας από τη δικαστική εξουσία. Οι 10 αστυνομικοί που ξυλοφόρτωσαν και κακοποίησαν 2 φοιτητές το Δεκέμβριο του 2005 βρέθηκαν αθώοι από το Μόνιμο Κακουργιοδικείο Λευκωσίας αφού δεν έγινε δεχτό το βίντεο του ξυλοδαρμού που είδε ο κάθε Κύπριος πολίτης στην οθόνη της τηλεόρασης του. Οι αντιδράσεις στην αθωωτική απόφαση γέννησαν την Κίνηση Πολιτών ALERT και τη δράση για την απόδοση δικαιοσύνης.

Μετά από πολλές καθυστερήσεις το Ανώτατο Δικαστήριο αρχίζει την ερχόμενη Δευτέρα 23 Νοεμβρίου την εξέταση της έφεσης που καταχωρήθηκε από την Γενική Εισαγγελία κατά της απόφασης του Κακουργοδικείου. Το Ανώτατο Δικαστήριο θα αφιερώσει την επόμενη εβδομάδα στην υπόθεση αυτή.

Από την απόφαση του Εφετείου θα εξαρτηθεί η αξιοπιστία της δικαστικής εξουσίας στην Κύπρο ή, καλύτερα, ότι έχει απομείνει από αυτή την αξιοπιστία μετά την αθώωση των 10.

Ο κάθε πολίτης που ένιωσε και νιώθει την αδικία καλείται να παρευρεθεί μπροστά από το Ανώτατο Δικαστήριο τη Δευτέρα μεταξύ 9:30 με 12:30 αφιερώνοντας έστω και λίγο από τον χρόνο του στο να απαιτήσει την απόδοση δικαιοσύνης. Ενημέρωση για τις εξελίξεις εντός και εκτός δικαστηρίου καθώς και ανάλογες δράσεις θα υπάρχει καθημερινά στο blog της Κίνησης Πολιτών ALERT.

<http://alertcy.wordpress.com>

Κίνηση Πολιτών Αλέρτ

Λίγες σκόρπιες σκέψεις για τον ρατσισμό

***“Keep banging on the walls
of fortress Europe”***

Asian Dub Foundation, Fortress Europe.

Από τις 2-5 Νοέμβρη λαμβάνει χώρα στο Μέγαρο Μουσικής της Αθήνας η Σύνοδος του Παγκόσμιου Φόρουμ για τη μετανάστευση. Μια σύνοδος, στην οποία οι κυβερνήσεις του αναπτυγμένου κόσμου θα συζητήσουν τρόπους με τους οποίους θα μπορούν να εκμεταλούνται περισσότερο τους μετανάστες και μετά να τους πετάνε πιο εύκολα σαν να ήταν στιμένες λεμονόκουπες. Κι εμένα το μυαλό μου γυρνάει στον Τίμοθι.

Ήταν ένα βράδυ σαν όλα τ'άλλα, όταν έγινε το κακό. Ο Τίμοθι είχε βγει στο κέντρο της Αθήνας για να πουλήσει cd, όπως κάνουν οι πολλοί συμπατριώτες του στην Ελλάδα. Όμως εκείνη τη βραδυά, στο κέντρο της Αθήνας είχε βγει παγανιά και ένας ρατσιστής δολοφόνος, ο Καζάκος. Εκείνη την ημέρα εφτά άνθρωποι έπεσαν θύματα των σφαιρών του Καζάκου. Δύο χάθηκαν. Ο Τίμοθι από τη Νιγηρία, ο Τόμι από τη Γκάνα, ο Μοχάμετ από το Κουρδιστάν, και ένας Πακιστανός, το όνομα του οποίου δεν θυμάμαι, έμειναν ζωντανοί. Ζωντανοί αλλά με τη ζωή τους κατεστραμμένη. Ο Τίμοθι, που τώρα πια ζει με κάμποσες σφαίρες στο κορμί του ίσως να είναι μια απο τις πιο επίμονες υπενθυμίσεις της φρίκης του ρατσισμού made in Europe.

Μα τι σπλίζει το χέρι του κάθε Καζάκου; Είναι τα ΜΜΕ, που έχουν φτιάξει ένα προφίλ για τους μετανάστες, το οποίο απέχει παρασάγγας από την πραγματικότητα; Είναι οι εργοδότες που εργοδοτούν μετανάστες που δεν έχουν χαρτιά για ένα κομμάτι ψωμί; Είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση που κάνει την νόμιμη μετανάστευση όλο και πιο δύσκολη, και προσπαθεί πια να κάνει την Ευρωπαϊκή Ένωση ένα απόρθητο φρούριο για τους φτωχούς του τρίτου κόσμου; Είναι οι κυβερνήσεις του αναπτυγμένου κόσμου που εδώ και χρόνια λεηλατούν τον τρίτο κόσμο και αποκομίζουν τεράστια κέρδη χωρίς να δίνουν ανταλλάγματα, με αποτέλεσμα να ανγκάζονται οι πολίτες τους να μεταναστεύουν; Είναι η ακροδεξιά που τα εκμεταλεύεται όλα αυτά, και διατυμπανίζει την άποψη ότι για όλα τα προβλήματα της χώρας “φταίνε οι ξένοι”, βγάζοντας ταυτόχρονα λάδι τους πραγματικούς υπαίτιους, δηλαδή τους μεγάλους βιομήχανους; Η μήπως είναι όλοι μαζί;

Πρέπει επιτέλους να καταλάβουμε ότι όλες αυτές οι πολιτικές που εφαρμόζονται δεν έχουν ως στόχο μόνο τους μετανάστες, αλλά όλους μας. Πρέπει επιτέλους να καταλάβουμε ότι δεν φταίνε οι μετανάστες για την ανεργία στην Ευρώπη και την Αμερική, αλλά φταίνε τα αφεντικά. Και πρέπει να καταλάβουμε ότι αυτό το ‘διαίρει και βασίλευε’ που λέγεται ρατσισμός δεν κάνει καλό σε κανέναν. Αντιθέτως, ο αλληλοσεβασμός, η κατανόηση και οι κοινοί αγώνες των ντόπιων μαζί με τους μετανάστες ενάντια στα προβλήματα που ταλανίζουν και τους μεν και τους δε, είναι ο μόνος τρόπος να καλύτερέψουμε τις ζωές μας.

Keep banging on them walls λοιπόν... Μέχρι να τα γκρεμίσουμε!

Duke

Με αφορμή την επέτειο για το Πολυτεχνείο ακολουθεί ένα βιωματικό κείμενο για το στρατό. Όποιος θέλει κάμνει τον συνειρμό.

Εμπειρίες που στρατό...

Ο Χ. υπηρέτησε χαζίριν 8 μήνες.

Αρκετοί για να καταλάβει ίντα μπου παίζει στον στρατό.

Εννά θελε να μοιραστεί με τον καθένα κάποιες εμπειρίες που εμείναν σημαδεμένες.

Αρχικά επέψαν τον Πάφο. Επή με τσακρισμένο σπόνδυλο, γεμάτο πίο πας τους δίσκους τζιε τες συνδέσεις του (άλλη κουβέντα πώς είσιε φατσίσει) γιατί ο τζίρης του εν ήθελε να πάει αρφάς μετά.

Η πρώτη εφτομά ίσχιε κουτσά στραβά περάσει, δώστου ούλλη μερα χάπια τζιε κρέμες.

Ορκίσαν τον, αριθμήσαν τον, εμετρήσαν τον τζιε εφαθκίασαν τον. Εκάμαν τον άντρα, έμαθαν του να βαστά τον φλόκκο, την σκούπα, το φκιαρούι, να πλυνίσκει πίατα, να ξηκολλά με την λαστίχα του νερού τα ποξεραμένα κοτσίρκα πας τους τοίχους, να κλαδέυκει, να συνάει πτένεκκούθκια τζιε σκουπίθκια που την νεκρά, να καθαρίζει την χύτρα. Εμάθαν τον να στήνει τζιε να ξηστήνει όπλα, εβάλαν τον να το κάμνει με διμένα τα μάθκια (ήρτε πρώτος μες το τάγμα), ελαλούσαν του για μιαν ελευθερία την ίδιαν ώρα που τον είχαν σκλαβωμένο.

Επέψαν τον φυλάκια, εδωκαν του φακό τζιε εκολλήσαν του τζινούρκα ιδιότητα.

Αναγκάσαν τον να σηκώνεται κάθε 3 τζιε λίο να παέννει σε ένα κουβούκλιο τζιε να στέκεται τζιαμέ για πόσες ώρες. Έπρεπε να κάμνει αναγνώρηση σε κάτι ηλίθιους που έρκουνταν να τζιζάρουν κάτι χαρτία.

Μετά εθέλαν να τον κάμουν μαχητή. Ξανά πίσω κεν.

Εδώκαν του όπλα να πυροβολά στόχους, εκοτίσαν του σακκίδια τζιε εβάλαν τους να βουρούν, εχρονομετρήσαν τους, έμαθαν τους να πιέννουν όπως τους κουρτισμένους παλαβούς, να φακκούν το ένα πόι τζιε να σηκώνεται το άλλο σχίερι με την συνοδεία στρατοκάβλικων εμβατηρίων.

Εβάλαν τους να φωνάζουν τζιε να σχιζούνται για μιαν αδερφή που εν στην καρτζί μερκά σκλαβωμένη, για μία μακεδονία τζιε μία ελλάδα. Μα ενόμισα εν κύπρο που μαστε. Εμάχουνταν να τους εμβολιάσουν με μίσος για μια άλλη ράτσα ανθρώπων που εν εγνώρισε ποττέ, είπαν του για χαμένες περιουσίες που έν είσχιε ποττέ, αλλά πρέπει να πάει να σκοτωθεί για τζίνες. Εδείξαν του κάτι πατσιαούρκα τζιε είπαν του ότι άν πεθάνει τό έπαθλο εννα ένι να τον σχιεπάσουν με τζίνες, άσχετα αν δεν σημαίνουν τίποτε για τζίνον. Είπαν του για ένα τούρκο που εννα έρτει να σκοτώσει το τζίρη του τζιε να να βιάσει την μάνα του.

Τζιαμέ ένιωσε μια τεράστια απέχθεια για το σώμα του, για το τι προπαγάνδα έπρεπε να αφήνει τον εγκέφαλο του να δέχεται τζιε για κάθετί διαδικασίες που τον βάλλαν να ανέχεται. Εφυλακίζαν τον μέσα επειδή τα μαλλία του εμιαλινίσκαν, το ίδιο τζιε τα μούσχια του, έτρωε την για τα άρβυλα, για κάτι ακούμπωτα κουμπία, για πυλά πας τα άρβυλα του, επειδή ετζιματου

πας την σκοπία, επειδή ούλλων των "ανώτερων" εσουζε τους την κκελέ του καταφατικά αντί να τους σχιερετά, ελαλούσαν του την γιατί εκολοσύρνετούν αντί περπατά σαν περήφανος στρατιώτης, επειδή αυθαδίαζε τζιε εσικκιρτούσε όπου εβρέθετουν τζιε εστέκετουν.

Έκαμνε γνωριμίες με τον καλό τρόπο τζιε τον κακό τρόπο. Έμαθε να καλημερίζει στα παφίτικα: "γαμώ την μάνα σου". Έμαθε λέξεις που την λεμεσιανή διάλεκτο, είδε συμπεριφορές τζιε νοοτροπίες του άλλου κόσμου. Άκουσε ιστορίες για το τί εκάμναν διάφοροι πριν τον στρατό, τί εννα θελαν να κάμουν μετά, με αντάλλαγμα τις δικές του ιστορίες. Με κάποιους εδέθηκε, ως τα σήμερα. Με άλλους εσχίλλοφαοθήκε, έπαιξε ξύλο, εσχίσαν τον κάτω που το μάτι, εχάρισε τους πίσω κλωτσίες μες τα μούτρα. Έμαθε τι σημαίνει όχλος, πώς λειτουργεί, είδε την εξουσία ίνταλως αναπαράγετουν σε κάθε ευκαιρία.

Ο τζιερός επαιρνούσε τζιε ήθελε να φύει, να πάει οπουδήποτε, να πάει πίσω στες γειτονίες του, στα βουνά, στα χωράφκια, σε πάρκα, οπουδήποτε. Να δει τους παρέες του, να αλητεύκει για μερόνυχτα, να πίνει ώσπου να τα φκάλει που την μούττι, να τουμπανιάζει ώστι να μέν θορεί ίντζα ομπρός του. Να γνωρίσει άτομα του άλλου φύλου τζιε να μοιράσει "εμπειρίες" μαζί τους. Να τζιμαται όπου έβρει, να "ψουνίζει" που την λαϊκή αγορά ότι πετάσσουν, να "ανακυκλώνει" ότι πετάσσουν οι φούρνοι, να συχνάζει στα σοκκάκια του, να ξυπνά τζιε να κόφκει χιλιόμετρα ώσπου να βρει ένα τοπού να γουστάρει, μόνο για τζίνον, για την κάυλα του. Εθορούσε τα γαμημένα πουσχιτοπέλια που τους είχαν βαόμενους μέσα τζιε επίαναν τον οι θκιαόλοι, κάθε μέρα εψηλώναν τζιάλλο.

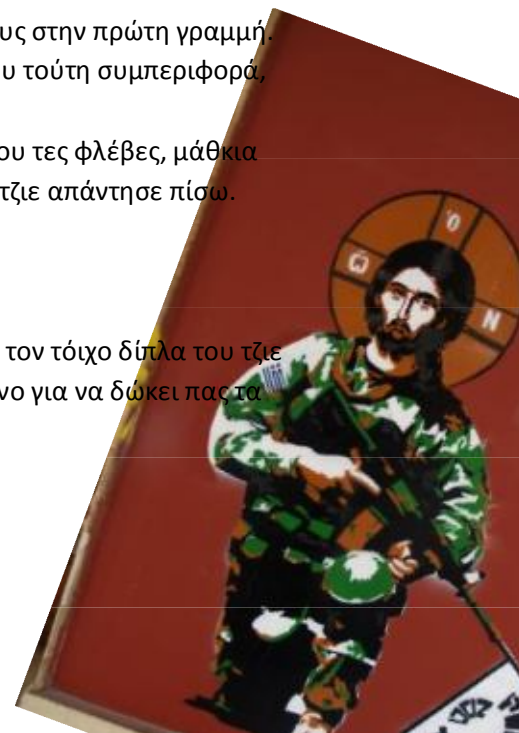
Αναφορά πάλε. Κάποιος εννά σχιεσε μες τα ντούς πάλε ή ήταν να τους πάρουν να "φάν" για εννα τους εβάλαν να ασκούντε πάλε.

Τελικά ανακοινώσαν κάποια ονόματα που εννα μινίσκαν πάφο τζιε τούντη εφτομάδα επειδή εκάμαν μαλακία τζιε εφάαν την. Έν ειπε πολλούς, αλλά ήταν ένας που τζίνους. Ο λοχαγός του ήταν τέλλια αρχίδι, έβαλε του κατάρες του άλλου κόσμου. Άρκεψε να σικκιρτά, το ίδιο τζιε κάτι άλλοι συράες. Αγριοείδε τους τζιε είπε όποιοι έχουν πρόβλημα να πάν στο γραφείο του τζίντη ώρα. Επίε πρώτος, τζιε άρκεψε να του λαλεί ότι με καμία δύναμη έν πρόκειται να μείνει μέσα τζιε να τους αφήκει να φκούν γιατί επήξαν τζιμέσα. Οι άλλοι εσαλαπατούσαν που πίσω. Ξανά πάλε αναφορά, αλλά τούντη φορά έστησε τον τζιε τους υπόλοιπους στην πρώτη γραμμή. Ο λοχαγός άρκεψε να σχίζεται όπως τον παλαβό. Κωλόπαιδα, ήντα μπου τούτη συμπεριφορά, που νομίζετε ότι είσαστεεε?!

Τα νέυρα του είχαν τεντώσει, το γίεμαν ίσχιε πομπάρει μες σε ούλλες του τες φλέβες, μάθκια να στάσουν που άχτι, εθεώρησε μάλλον ότι εν ήταν ρητορική ερώτηση τζιε απάντησε πίσω.

Σε μια κωλοφυλακή.

Το σχιέρι του ίσχιε φύει μόνο του, έσυρε το κράνος τζιε σπούρησε πας τον τόιχο δίπλα του τζιε μετά ακολούθησε το όπλο σε μια προσπάθεια να πετάσει, μόνο τζιε μόνο για να δώκει πας τα σκαλιά ομπρός του λοχαγού.

Ο χρόνος ίσχυε παγώσει, ήταν δικός του. Εσηκώστηκεν, έφυε.

Μετά εγνώρισε τον διοικητή, ήρτε τζιε ήβρεν τον βασικά, ένα λείψανο, εφαινέτουσαν σαν τον τζινιό τον πόρτη με τζίντα ρούχα, εμιλούσεν του παντές τζιε ήταν αίγια μες τα χωράφκια. Η ικανότητα του για να μιλά τζίντην ώρα πρέπει να ήταν περιορισμένη. Απάντησε με μια κουντιά, ήταν να την φάει χαμαί ο γέρος. Ήρταν κάτι τυπάες με αστερούθκια πας τον ώμο τζιε εσουνάξαν τον. Σαν τον ετραβούσαν ελαλούσεν ότι μια σφαίρα να ππέσει μες τα σχιέρκα του, εννα του την κάτσει πας την κκελέ.

Τελικά έν είσχυε φκει τζίντο σαββατοκυρίακο. Είσχυε κάτσει τζιμέσα. Είσχυε δει το στρατόπαιδο διαφορετικά. Ίσχιεν αλλο καμιάν 10ρκα πλάσματα, είχαν τζίντην ούλληνη την έκταση δική τους. Η δύση του ήλιου εν ήταν πión η ίδια. Ο ήλιος έφευκεν χαλαρά μες τες πιο ζωηρές αποχρώσεις που είσχυε δει ποττέ. Τζίντα πρωινά, μια μεγαλειώδης πηγή ενέργειας, ανάτελλε, ενιωθεν ότι εσιερετούσε τον, τζίνον προσωπικά. Τζίντη δόση αδρεναλίνης έφερε πίσω τα μίλλια του, τον εαυτό του. Έφυε τζίντο νέφος που εμάχουνηταν να του κάμουν μες τον νου. Ήξερε πολλά καλά ήντα μπου θελε.

Επόμενες μέρες, που στραφήκαν πίσω οι μαννομόνιμοι, ήρταν τζιε εσουνάξαν του το όπλο του, την ξιφολόγη του, το υπηρεσιακό τσιακκούι που του' χαν δώκει, ακόμα τζιε το πιρούνη του. Εκυρήξαν τον επικίνδυνο, τζιε εφκάλαν τον ελεύθερον υπηρεσίας. Σε λίες μέρες είχαν του ραντεβού με τον ψυχίατρο.

Επήεννε μαζιν τους στες ασκήσεις αλλά εν έπρεπε να κοντεύκει. Ο λοχαγός του έπαιζε τον ράμπο, εβαστούσε το όπλο με ένα σχιέρι τζιε έπαιζεν αβολίδωτα. Επόμενη μέρα. Εμάθαν ότι εν με αναρρωτική, ίσχυε φύει ο κάλυκας σαν εμάσχιετουσαν τζιε έκατσε τάνγκα μες το μάτι του. Οι επόμενες μέρες είχαν τζιλίσει ομαλά...(για τον Χ.)

Τελικά η εκπαίδευση ίσχυε τελιώσει. Ο διοικητής έψαλλε για τα καμάρια του που εννα κάμουν περήφανο το έθνος τους αλλά εν επαρέλειψε να σχιέσει τζιε να γρίσει κάποιους άλλους. Ο Χ. ήταν πρώτος στην λίστα που εκφώνιζε το όνομά του φωνάζοντας τον μαζί με άλλους ανεκπαιδευτο, απροσάρμοστο τζιε κάποια άλλα κοσμικά επίθετα για όλο το ΚΕΝ να ξέρει. Επήε πίσω στο τάγμα τελικά, λευκωσία. Εκαλωσόρισε τον προσωπικά ο λοχαγός, λαλόντας του ότι έμαθε για τα κατορθώματα του.. Είπε του την φυλακή του. Αιτήθηκε ψυχίατρο. Έδωκε του άδεια γιατί ίσχυε τζιερό να φκεί. 72 ώρες Τελικά είχαν περάσει + ακόμα 26. Δευτέρα, έν είσχυε παρουσιαστεί, ίσχυε πιάει τζιε μία που λλόου του τζιε επία τζιε ήπια τα. Μετά αθυμήθηκε ότι εννα τον φκάλαν λιποτάχτη τζιε το επόμενο πρωί επίε. Αλλό 20 μέρες φυλακή. Τελικά είχαν περάσει 2 μέρες τζιε 'πεψαν τον ιατρό. Επίαν του τα στοιχεία του τζιε ανοίξαν φάκελο.

Ερωτούσαν τον ίντα μπου πίνει, αν πίνει, πόσο πίνει, αν τσιαρίζι τζιε πόσο, αν πιντώνει, αν σνιφάρει, για την οικογενειακή του κατάσταση τζιε κάτι άλλες κλανίες. Μετα εθκίοσαν τον. Ίσχιεν αρκέψει μία περίοδος ρουτίνας. Πιέννε-έλα, ελαλούσε τους ότι έν κάμνει για στρατό, να τον χαμνίσουν, οτι έν υπηρετά άλλο σε μαλακίες που έν πιστεύκει, ότι έν ένι θύμα τζιε να πάν

τζίνιοι να σκοτωθούν για ότι θέλουν. Εν του περνούσε να κάμνει άλλο τούντο πράμα.
Ο γιατρός εδίουσε του άδειες τζιε ελαλούσε του να το ξανασκέφτει. Ο τζίρης του να πιάνει
τηλέφωνα τζιε να τους σχίζεται με καμία πουτάνα να μεν αναστολάρουν την θητεία του.

Τελευταία φορά που επήεννε, είσχιεν φτομολίσει. Ήταν ο αρχι(δια)γιατρός, με ένα ζίληκουρτι
μασκαραλίκια να κρέμονται που πάνω θκιον του. Ακόμα ένας ψυχίατρος, ένα νευρολόγος,
ένας νοσοκόμος, τζιε θκιο χτινάτζια στρατονόμους στην πόρτα. Τούτοι ούλλοι μες σε ένα
δωμάτιο 3χ2. Οι μασκάλες του εφτομολούσαν. Εψάλαν του με το γυρί οτι εννα πάει πίσω στο
τάγμα να τελειώσει την θητεία μου τζιε ότι εν θα τον ξαναδεχτούν. Τζίνος έσουζεν απλά την
κκελέ του.

Σαν εμάχουνταν, έφκαλε μια πότσα που είσχιε τυλιμένη μες σε ένα ρούχο. Άρκεψε να την
αννοίει χαλαρά τζιε εχαμηλωναν ούλλοι την φωνή τους ώσπου είχαν σκάσει. Το δωμάτιο ίσχιε
τοτζίασει που την μυρωθκία της πεζίνας.

-Να την λουθώ να πνάσω οξά να τα άψω ούλλα δαμέσα?

Εφκήκεν έξω με υπογραμμένο χαρτί για αναστολή. Οι δικοί του ήρταν τζιε απλά εκάτσαν τζιε
εθορούσαν τον. Τζίνος εγύρευκε τσιάρο που κατι άλλους στρατιώτες τζιαμέ. Τζι έναν αναπτήρα.

**Οι πρωταγωνιστές τζιε το σενάριο έν έχουν με καμία πουτάνα σχέση με την πραγματικότητα τζιε η
πιθανή τάυτιση με τζίνα εν εντελώς συμπτωματική**
-fuck copyright©

www.mavra-ftera.blogspot.com

...if I were a poet I would pen down all of them

Belgian Nights

Οι άνθρωποι εδώ φιλιούνται τρεις φορές. Πίνουν μπύρα και μιλούν σιγά.
Από τ' άλλα διαμερίσματα αναδύεται μια παράξενη μυρωδιά που μου προκαλεί
ανακατωσούρα. Προσπαθώ να μαντέψω τι κουζίνα είναι, ινδική ίσως.
Στο πρώτο φακελάκι έτοιμου ρυζιού Mediterranean sauce αποκαλύπτεται.
Κουζίνα ετοιματζίδικη.

Το τζενεβίρ μ' έχει χτυπήσει στο κεφάλι. Έχω ζαλιστεί λίγο.
Στο δρόμο ακόμη βρίσκονται τα ξερατά ενός μεθυσμένου από το πάρτυ της προ-
προηγούμενης μέρας. Η μικρή που με προσπερνά σηκώνει την άσπρη κάπα της να μη
λερωθεί. Το καλάθι της ήταν γεμάτο από γλυκά.
Επικερδής η γύρα.
Trick or treat? Σε ένα ξενόφερτο έθιμο καταναλωτισμού.
Μα τι πειράζει; Λίγο ανάδεμα πολιτισμών.
Πάντα χάνεται κάτι στη μετάφραση. Μα τι πειράζει;

Νομίζω η μπύρα μετά το τζενεβίρ δεν ήταν καθόλου καλή ιδέα. Ποτέ μην αναμειγνύεις ποτά
έλεγε ο πατέρας μου.
Είναι βράδυ κι ο ουρανός είναι άσπρος. Τι να σημαίνει αυτό άραγε; Να φορέσω το χοντρό
σακάκι αύριο υποθέτω;
Ευτυχώς δεν οδηγώ. Γιατί έχω ζαλιστεί για τα καλά.
Στη μυρωδιά του ετοιματζίδικου φαγητού προσθέστε και το καμένο μου τυρί. Ποτέ δεν
ήμουν προσεκτική στις λεπτομέρειες.
Η μάσκαρα έχει αφήσει διακριτικά τα χνάρια της στα δάκτυλά μου. Πάντα ξεχνώ το μείκαπ.
Νομίζω θα κοιμηθώ. Το δωμάτιο είναι λίγο θολό. Ακόμη και όμορφο.

Είναι το τζενεβίρ.

Ερικήνη.

Αφιερωμένο στους Α

Όταν ρημάξουν οι σκέψεις μου πάνω σε χαρτόκουτα
σκισμένες μπλούζες με την φάτσα του Γκεβέρα και του Λένιν
αποκόμματα φυλλάδες και τραγούδια
μπροστά από ένα προαύλιο σαν εκκλησίας να μοιάζει
θα ρωτήσω τους υποστηρικτές και τους πλανώδιους αν έχουν μες την τσέπη τους κανένα χέρι
από κείνα που τους βρίσκονταν από παλιά
και παίρνανε την ολική τους κίνηση
τραβώντας την δεξιά κι αριστερά σαν συρφετό και πλαστεσίνη του Πικάσο.
Το βλέπω, είναι σχεδόν φανερό: οι υποστηρικτές θα σκίσουνε βαθιά τις τσέπες τους
κοιτώντας κάτω χαμηλά, θα στάζει αίμα απ'τα εξογκώματά τους να χτυπάει το
πρόσωπό μου, αρτεσιανός μοχλός.
Οι πλανώδιοι θα κοιτάνε πάνω, δεξιά κι αριστερά
σαν περιστρεφόμενο μηχάνημα να ρέπει την αλήθεια.
Κανείς απόψε, σήμερα δεν λέει
πόσο όμορφο να ρέπει κάποιος προς το πουθενά και το παντού, το πάντα απ'έξω.
Χέρι κανένα, σε παράταξη θα σταθούνε πάλι τα όνειρα.

*Μα κάποιος είναι ακόμα σ'αυτό το απ'έξω
Κάποιος κοιτά το έρεθος από μακριά και σημαίνει το αύριο.*

ερωτική (γρ)αφή

Υπάρχουν πράγματα που δε συνηθίζονται.
Σαν το σκουλαρίκι το σκάρτο ας πούμε, με την φάτσα του Νταλί απάνω
να σου τρώει τ'αυτιά.
Είναι πράγματα λέω, που, όπως και να το κάνουμε, δε συνηθίζονται.
Σε τρώνε σαν το σαράκι της ανάγνωσης.

Σας βλέπω από μακριά και μπανάλ να διαβάζετε.
Σας βλέπω πάλι να υγραίνεστε μπροστά από σελίδες -βιωμάτων -
που δεν έχουν μείνει ανέγγιχτες να τρέχουνε ξωπίσω σας.
Εγώ, καλώς κακώς, δεν κλαίω μαζί σας. Δεν έχω και γιατί να κλάψω, μια κατάτι συμφορά, έναν
χωρισμό που θα τραβάει τα ηνία της λησμονιάς μέχρι να φτάσει απατηλά μια επανένωση.
Οθέλλος και Λάζαρος μα επί του παρόντος, δεν γίνεται τίποτε.

Σας βλέπω ξανά, όμορφα, που κλαίτε. Υπάρχουνε πράματα, μωρέ, που δεν συνηθίζονται.
Βέβαια, παρόλ'αυτά,
είναι και μια μεγάλη απώλεια
μια τραγική απώλεια
του ανθρώπου εκείνου με το περιγεγραμμένο κόκκαλο
με περιγεγραμμένο κάθε κόκκαλο σε μια μεγάλη ακτινογραφία
να ψύχεται βαθιά μέσα σε πόλους ανεστραμμένους.
Κι είναι σαν λύπη, που δεν θα ρθει
για να περιμένει έστω, μιαν άνοιξη.

Εκείνος ο άνθρωπος λέω, που χει κομμένα τα αχαμνά και τις ωοθήκες
είναι σα σάρκα που θα ψύχεται μέστα εξελικτικά καλούπια.
Ας κλαίτε λοιπόν καθώς διαβάζετε.
Και τι πειράζει.
Έχετε διαγράψει την ιστορία σας πάνω στα κλωνάρια ενός δέντρου αειθαλούς.
Εδώ κάτω,
παρακάτω,
αναμένεται ένα ψύχος,
αφή μιας ανυπόφορης και γκρίζας κράσης
που θα φταίει πάντα (ή μάλλον επί του παρόντος, σαν ελπίδα)
τους δύο πόλους.
Φταίει η αντίσταση, η αστεία λέξη και το ανυπόφορο ανατρίχιασμα
εκείνο το 'υποκύπτω' ως ρήμα μιας παραφυσιολογίας
Που συντρόφευε σφιχτά σαν αμοιβάδα, πάντοτε τη μήτρα.

Η ποίησή σας, η βιωματική κι ερωτική λέω,
και η σάρκα σας ας πούμε
(Πόσο τάχα όμορφη η σάρκα σας)
Είναι η αρκούδα που ευελπιστώ πως κάποτε θα πάω να χαϊδέψω
την ώρα εκείνη που τα ψάρια και οι άνθρωποι
Θα ξυπνήσουνε
Σε μια φορά χωρίς γραφές, αφές και τελιωμένους ορισμούς
για εκείνους πια
που αμυδροούν πολύ
μπροστά στο όμορφο και τάχαμου παιχνίδι της (γρ)αφής.

Στην Ίγκε

αυτοσχεδιασμός

Υπέροχο χαμόγελο, κατάσπρο, μακάριο και γαλήνιο
γιατί δεν είδε κανείς το αίμα; Το αίμα τρέχει
τρέχει ακόμα πιο πολύ
γιατί δεν το βλέπει κανείς;
Αποστρέφω το βλέμμα.
Κάτι πιέζει τις κόγχες των ματιών μου
με αναγκάζει να κοιτάξω.
Δε νιώθω ότι αναπνέω και όμως
Στέκομαι
Με μάτια διεσταλμένα, μα
γιατί δε βλέπει κανείς το αίμα;

Υπέροχα χέρια, κατάσπρα, αρμονική και μουσική η κίνησή τους
γιατί υψώνονται απειλητικά προς το λαιμό αυτού του παιδιού;
Τον σφίγγουν σταθερά και ηδονικά
Οι φλέβες χτυπούν σ' αρχέγονο ρυθμό,
ο παλμός χάνεται
Ανοίγει με ορμή η πόρτα
Μα το αίμα χάνεται από το υπέροχο χαμόγελό της
Και ρυάκι τρέχει στο στόμα του παιδιού.
Γονατισμένη, θρηνεί για το χαμό του.

σημείωσις β

Και τι απέδειξα τελικά εγώ, η ξένη;
Που χτυπούσα τις πόρτες του σπιτιού μου
για να μου ανοίξουν φαντάσματα
Δύσκολος καιρός, μα δυσκολότερος
ο δρόμος που διάλεξα, ο σιωπηρός
σαν να οδηγούσα έναν τυφλό αμνό στο σφαγείο
Πόσα είδα να πεθαίνουν από εκείνο το παράθυρο
φύλλα, γέλια, έρωτες
Κι όταν σκοτείνιαζε έβλεπα στο τζάμι
την αντανάκλασή μου
από φόβο μονάχα έσβηνα το κερι
Ανήμπορη να συλλαβίσω μια λέξη
Ξεψυχούσα

Ουτοπία

Ανάμεσα στις ανανεώσεις της
επιφάνειας
Και τους διχασμούς με τις
σκληρές γωνιές
Η ουτοπία ρευστή
Καράβι στην άκρη του ορίζοντα
Κι εμείς ναυαγοί.
Θα έρθει να μας σώσει;
Θα φύγει να μας αφήσει;
Σε παπούτσια που χτυπούν το
οδόστρωμα με απαίτηση
Η ουτοπία συμπαγής
Σαν απόφαση.

έρωτας

είμαστε όνειρα κυνηγημένα από εφιάλτες
σκιές που κυνηγάνε το φως
όντα αδειανά που περιμένουν κάποιον να τα γεμίσει

μα εγώ δεν είμαι άδειος ήδη βρήκα πολλούς που με γεμίζουν
με γεμίζουν με ψέματα, ματαιότητα κι ανεκπλήρωτα όνειρα

και ζω γι αυτούς τους ψεύτες

που λίγο λίγο που ρουφάνε το αίμα και μου τρώνε τη ψυχή
τους ταΐζω την καρδιά μου

κι αυτοί χωρίς να διστάσουν τη μασουλάνε λαίμαργα

τι γλυκός που είναι ο έρωτας.

Έριδα

στην πόλη της κατανάλωσης μια
γιορτή στο δρόμο δεν είναι αρκετή

είναι όμως κάτι

ΓΙΟΡΤΗ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

καιρός να ζήσουμε με
λιγότερα

αλλά πιο όμορφα πιο ανθρώπινα και συλλογικά

ΣΑΒΒΑΤΟ 19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Κλεάνθη Χριστοφίδη 23, Πάροδος Λεύκωνος, Παλιά Λευκωσία